

A miniszterelnöki sajtóosztály munkája.

(Saját tudósítónktól.) Ezekben a nehéz, izgalmas napokban, mikor szünetel a telefon és késedelmes a postakézbesítés, a sajtó gyors hírszolgálatának e megszokott segítőeszközei, a közönség pedig lázasan várja a háborus események híradását, megnehezedett a sajtó munkája. És mikor a háboru kezdetén szorongó aggodalommal gondoltak arra a publikum izgatott érdeklődését minden áldozatkészséggel kielégíteni akaró újságírók, hogy a természetesen szigorú cenzura mellett, telefon és idején érkező expresszlevelek híján, hogy teljesítik hivatásukat, váratlanul segítségükre érkezett gyors, hiteles és buzgó hírszolgálatával a miniszterelnöki sajtóosztály.

Nap-nap után megelégedéssel láthatja a közönség, hogy a háboru ezen izgalmas napjaiban milyen sisiphusi munkát végez a miniszterelnöki sajtóiroda, melynek élén Drasche-Lázár Alfréd miniszteri osztálytanácsos és Németh Alfréd dr. vállóban mint a magyar sajtó hadvezérei, végzik ma a háborus eseményekről szóló hírszolgálat stratégiáját. Körülbelül ezer magyar újság redakciójába röpitik naponta a táviratokat és a legrégibb legihivatottabb újságírók is elismerő csodálkozással látják azt a zurnalisztikai készséget, rutint, lelkiismeretességet és gyorsaságot, mellyel e nehéz, bonyodalmas munkát végzik.

Az egész magyar sajtó hálás elismerését érdemli ki e nehéz, izgalmas napokban a miniszterelnöki sajtóiroda. Abból az elismerésből, melyet öfelsege, dicsőségesen uralkodó királyunk nyilvánított a magyar sajtó hazafias munkája iránt, az oroszlámrész a miniszterelnöki sajtóosztály vezetőit, Drasche Lázár Alfréd miniszteri osztálytanácsost, Né-

meth Alfrédet és buzgó munkatársaikat illeti. Az elismerés és érdem másik része a táviratagilis és kötelességtudó hivatalnoki karát illeti, akik a rájuk szakadt rendkívüli munka pontos elvégzése közben is különös figyelemmel igyekeznek azon, hogy minél hamarabb kézbesítsék a táviratokat a szerkesztőségeknek és így minél hamarabb elgithessék ki a közönségnek a háboru eseményei iránt való feszült érdeklődését.

HIREK

0000

Konviktorok

vegyültek ma a korzó délutáni közönsége közé, apró ember-palánták, kiket jól esett látnunk. Jól esett megpihentetni szemünket kis diákemberek feszes uniformisaim. Ahogy végig vonultak kettős rendekbe sorakozva, kissé visszatetsző volt. Mikor már annyi ezer dupla brodzakkos, bornyus, feltűzött szuronyu katonát láttunk elvonulni, megjelennek a pezsgő diákélet első himnódói, apró katonái egy nyugodtabb világnak, akiknek fegyvere a Tacitus és a hármas szabály.

Máskor ha bejöttek szülőik felügyelete alatt az iskolapadok „golyái”, szint, eleven-séget hoztak a városba. A „Seppik” és „Hansik” ifjabb nemzedéket vezettek karonfogva, s ha tört magyarsággal is, de maiv kedves fölényük tudatában magyarázták a város nevezetességeit, a hatalmas kőavar pózoló szobraiát. S a fiatornyos faluból bekerült kis diák alig tudott betelni a sok látni valóval s lassanként megtanulta, hogy kell köszönteni tanárjait s hol van a régi Iskola-utcában a diák-eukrászda, hol számlálatlanul fogyasztják hónapok elsején hazukról kapott pénzmagból a tolokát meg a krémes-pitét.

Talán kevesebben is lesznek az idén a tanulók, hisz a beiratkozások és jelentkezések számadatai nagy differenciákat mutatnak a tavalyiakéhoz képest. Mégis a már beérkezett diákok ősi tradíciójukat hiven betartják s az iskolaév kezdetét jelezve megkezdődik az antikvár könyvek eladása. Az utcán, kereskedések előtt pecsétetes ruhájú, tintafoltos növendékek jelennek meg, s hangosan kínálják egymásnak könyveiket.

— Egy harmadikos számtan az államiba. Legújabb kiadás! Eladó! Ki vesz latin nyelvtant? — s már huzódik is a sarokba két kis diák, hogy vásárt kössenek. Az egyiknek hóna alatt gamnadvál vannak a könyvek, a másik szorosan tartja markában erszényét, melyben néhány hatos van; ebből akarja megvásárolni tankönyveit. Előveszi az új tankönyv-jegyzéket s ha nem új kiadásnak az iskolakönyvek, a vásárló megvetéssel hagyja ott az eladót.

— De hiszen ez a könyv ugyanez. Nézze — s olvasni kezdi — a mohácsi vész 1526 — s ha egyezik a kiadás egymást megértőleg, megkötik a könyvvásárt. De ma nem oly hangosak a diákok, mint máskor, lármájukkal nem verik fel az utcát, a háboru tönkretette a diákemberek mozgó antikvár könyvpia-
piacát...

— A háboru alatt nincs előléptetés. Az állami és törvényhatósági hivatalokban a megüresedett állásokat a háboru ideje alatt nem töltik be, sőt még az illetményrendezésről szóló törvényben biztosított automatikus előlépéseket sem eszközlik. Mindez megtakarítás címén történik. Minden fillérre szükség lehet az országban hadi célokra; tehát a legmesszebb menő megtakarítással kell élni. A belügyi kormány körrendeletileg figyelmeztette erre a körülményre a

Csataképek.

Ulánusok munkában.

Luigi Barzini a Corriera della Sera-nak ezt írja Cambraiból:

Augusztus 21-én a Sombre völgyét hideg köd takarta. Mintha novemberi reggel lett volna, olyan hűvös, szomoru és szürke volt minden. A vonat, amely engem Manage felé vitt, lassan haladt át a fűsötétségen, a melynek szélein a körülöttünk levő tájkép konturjait csak sejteni lehetett. A közel álló fák csak álló árnyékoknak tűntek. Sehol egy élő lélek a vidéken. A vidék el volt hagyva. A völgyben lent, egyszer az egyik, maj aztán a másik oldalon, egy világos csik huzódott, a kocsit, mely aztán magas fák között végleg eltűnt. Mikor a vonat egy kisebb állomás mellett lassan haladt el, néhány lovast pillantottam meg, akik az átjárót őrizték. Kis csoport volt lándzsák közepette, melyeken mozdulatlanul lengett a fekete posztócsik. Tehát ulánus őrség volt, melyet láttam. A kocsitól az őrség nyugodtan nézte vonatunkat. Oly naivul nézett, mintha merő kíváncsiságból lett volna ottan. Lándzsáik nyugodtan meredtek hátrafelé. Lovas és ló szintelenül emelkedtek ki a sötét háttérből. Az ulánusok mozdulatlanul néztek és meglátszott rajtuk a gondtalan biztonság érzete. Nem látszott rajtuk, mintha támadástól félnének. Egészen másként képzeltem magamnak egy ulánus őrzőjáratot. Olyanformán, mint a vadászt az erdő szélén. Talán tudták ezek, hogy az ellenség messze jár. Mindazonáltal úgy viselkedtek egy megszállott ország útján, mintha Pomerániában lennének valami hadgyakorlaton. Mikor a vonat elha-

ladt mellettük, könnyű galoppra fogták lovaikat és csakhamar eltűntek.

A lovasoknak az a végtelen sokasága, a melyet a német sereg maga előtt mozgat, befut minden országutat, minden dűlőutat, mindenféle egyéb utat. Nem kell azt hinnünk, hogy észrevétlenek akarnak maradni. Akarják, hogy lássák őket. Minden csapat addig megy előre, amíg rája nem lönek. Határozott irányban halad előre, amíg rá nem bukkan az ellenségre. Az ő feladata, hogy eléje menjen a halálnak. Minden ellenséges frontot ilyen módon kutatnak végig. Az előőrsök életük kockáztatásával kikémlélik az ellenfél haderejét. Ha tíz ulánus elesik, meghal, vagy megsebesül, még mindig akad kettő-három, aki megmenekül és jelentést tesz a látottakról. Ha az egyik őrzőjáratnak nyoma vész, egy másik, erősebb lép a nyomdokaiba. A tíz, mellyel fogadják, megmondja neki az ellenség erejét. Mert egy lovasjárőrre biztos pozíciójából minden ellenséges katona rálő, ez világos és emberileg könnyen érthető. Minden faluban, minden facsoportozat előtt, minden utkanyarulatnál az ulánusnak arra kell gondolnia: hátha ott rejtőzik az ellenség. Az ulánus tudja, hogy nincsen mögötte háttér és hogy feltétlenül löni fognak rá. Mindig azt kell érezni, hogy egy láthatatlan és biztosan találó fegyver irányulna feléje. Mégis megy előre, mert német és mert fegyelmezett.

Manage tovább éli csendes életét. Száz meg száz flamand bányász száll fel a vonatra. Ugy tetszett, mintha a háboru ezer mért-földnyire innen dűlne, holott csak órai távolságra esett. Az emberek beszélnek a seregek mozdulatairól, csatákról, de nincsen foglal-

muk a vérről, pusztításokról, romokban heverő házakról. Az emberek úgy élnek, mint máskor és dolgoznak. A közúti kocsik közlekednek, az üzletek nyitva vannak, a műhelyekben dolgoznak, a kávéházakban az asztalok és székek el vannak foglalva. A gyárak és bányák nem szünetelnek. A német invázió Belgiumot a legnagyobb tevékenység közepette lepte meg. Senkinek sem volt ideje, hogy arra elkészüljön. A belga városok, mint az órák, egyszerre megállottak, ha a németek előttük állottak. Az ulánusok közlekedésére az élet mindinkább elcsendesedett. A vasuti állomások egymásután kihaltak. S a német őrzőjáratok háta mögött mindenütt mozdulatlanság lett az ur. Belgium az invázió folytán lassankint mintha megkövesedett volna. Manageba ez a mozdulatlanság még nem ért el. Ott még vibrált az élet. De néhány órával később, mikor az első ulánusok feltűntek a város alatt, egyszerre itt is ráköszöntött a lakosságra s a sok munkáskézre a merev mozdulatlanság, a nyugalom, a csend.

A nép azt hitte, hogy a német katonaság csak átmeneti jelenség. Azt hitték, hogy az ulánusok csak azért merészkednek ilyen közelre jönni, mert meg akarják magukat adni, keresik az ellenséget, hogy átszolgáltatassák neki fegyvereiket. A hivatalos belga jelentések arról szóltak, hogy Lüttichnél a belgák győztek és hogy a németek mindenütt nagy vereségeket szenvedtek. A hivatalos jelentés az Antwerpenbe való visszavonulásnak manőverszinezetét adott. És a nép ezeket a valótlanságokat mind elhitte. A csalódás aztán keserves volt.